

Izhaja vsak dan, udil ob nedeljah in praznikih, zjutraj. — Uredništvo: ulica sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadstropje. — Dopolni naj se pošiljajo uredništvu. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopi si se ne vračajo. — Izdajatelj in odgovorni urednik: Štefan Godina. — Lastnik konsorcijska lista Edinosti. — Tisk: tiskarna Edinost. — Naročnina znaša na mesec L 3.—, pol leta L 18.— in celo leto L 36.—. — Telefon uredništva in uprave št. 11-57.

Jugoslovenski odgovor na pariški ultimatum.

Jugoslavija ne sprejema ultimata, odklanja izbiro med Lloyd Georgevim predlogom in londonsko pogodbo, pripravljena, da poda stvarne predloge.

LJUBLJANA, 28. »Slovenski Narod« piše: Po povratku ministrov iz Pariza je zavladalo tudi v Belgradu optimistično razpoloženje glede rešitve jadranskega vprašanja. Zato je tem globoje zadela vest v centnem ultimatumu celo vladne kroge. Splošno prevladuje mnenje, da je moralo priti med našo delegacijo v Parizu in italijanskimi delegati do ostrega spora. Kakor se zdi, je obsegal Nittijev predlog neke v splošnem sprejemljivi točki, ki pa seveda niso mogle priti več v poštev, ker so bile glavne točke njegovega predloga nesprejemljive. Da dobi naša vlada časa sklepati o tem velenem vprašanju, pa tudi, da bo mogoče razjasniti bistvo spornih točk med našo delegacijo in Italijani v Parizu, je morala vlada zaprositi za podaljšanje roka za odgovor na ultimatum. Važno je to zlasti za to, da se more naša vlada na lažno podučiti o stališču, katero zavzema Zedinjena država. Zdrži se namreč, da je bil pri važni seji vrhovnega sveta, v kateri se je sklopi, o ultimatumu, navzoč tudi zastopnik Amerike, ki pa ni označil svojega stališča niti nam v prilog, niti proti nam. Do srede, ko poteka rok podajanja ultimata, bo v vseh teh vprašanjih dosežena jasnost. Že danes pa skoraj ni dvoma, kako bo morala odgovoriti naša vlada na ta čin očitne krivice in nasilja v prilog Italiji. Manifestacije po vsej naši državi, slehni nastop vseh strank, mora učinkovati tudi na zunanji pred vsem pa na naši vladi pokazal smer, v kateri se stajajo gibanja njihovi sklopi. Kakor smo izvedeli od našega poverjenika za pravosodje dr. Ravniharja, je imel on pred svojim povratkom iz Belgrada vtis, da se vlada ne more in tudi ne sme upirati splošni ljudski volji. Skoraj gotovo je torej po izjavah g. poverjenika, da bo naša delegacija v Parizu odklonila zahteve pariškega ultimata. London. pogodbe naša delegacija ni nikakor priznala za veljavno, in če sedaj tudi ne prizna italijanskih aspiracij, se ustvari na ta način položaj, ki za del časa ne bo

slovenstvena in slovenstvena borila proti germanizaciji le zato, da bi jih sedaj potlačili?!

Ta apostrofa bi bila neupravičena in krivična. Če ne bi bil dr. Rybář navedel tudi dejstva v njegovi podrepljenosti. Mi nismo — kakor že rečeno — videli dotičnega članka Rybářevega. Ker pa izključujemo absolutno, da ne bi bil navajal dejstev, držujemo, da se je tržakemu listu (iz lahkega mišljenja razlogov) uprlo pero ravno tedaj, ko bi bilo moralo posnemati najočnejše in najvestnejše! Zakaj tako? To je isto glavno in kolidirno vprašanje, ki pa mu ni vemo povsem zanesljiv odgovor: ni držalo!

Sicer pa naglasimo vnovič, kako zgrešeno je isto sklepanje na pretvezo zadovoljstva in neslovenstvenosti s »pravilnicami« in »svobodomiselnimi«, ki jih uživajo! Ti so bili priključeni k Italiji pred 34 leti kot nacionalno mrtva masa, brez narodne zavesti, brez narodne naboje, brez politične sile in brez vsake organizacije in narodnega vodstva. Če se na oglasajo z nikakimi narodnimi in političnimi zahtevami, ni to izraz zavestnega zadovoljstva, marveč brezbrzičnosti kot naravne posledice duševnega stanja, v katerem so bili priključeni k Italiji! To je razlog njihovega — zadovoljstva! Jugoslovenci, ki naj bi se sedaj priključili k kraljevstvu, so pa ljudje drugačnega kova. Vedo, kaj so in kaj hočejo ostati. Zato se ne zadovoljujejo s tistimi lavalinami »pravilnicami« in »svobodomiselnimi«, ki so jih uživali beneški Slovenci doslej, marveč hočejo živeti svoje narodno življenje. Zahtevajo vse pogoje za tako življenje, ker imajo zavest pravice do tega in ker je v njih moč in neomajna volja za tako zahtevanje.

Tako nekako je gotovo povedal dr. Rybář. A to nikakor ni sovražstvo proti Italiji in Italijancem, marveč je dolžna zvestoba in ljubezen do svojega naroda! Zato ga je »Ira Naava« krivično obdelala. Če bi bilo v Italijanskih listih kaj računato pameti in premišljene treznosti, bi rajši poslušali njegov glas in ga — uvaževali. Tako pa padajo iz zmolet v zmolet. Najljubša zmoleta pa je v tem, da si v Jugoslovencih, ki naj bi se sedaj priključili k Italiji, domnevajo duševno benedičilo Slovencev, priključeni pred skoro postojoletem. Italijani bi nam morali biti le hvaležni na tem, da govorimo tako odkrito!

Domače vesti.

Novi škof in slovenska duhovščina. Italijanski listi beležijo dejstvo, da jugoslovenska duhovščina škofije tržaksko-koprške ni bila zastopana na sprejemu pred novim škofom, da se ni poklonila svojem novemu višjemu pastirju, kakor bi bila njena dolžnost! No bi bilo čudno, če bi hoteli mi